

שבת חול המועד . המשך .

ולכאורה קשה, הרי עיקר מושבו של אדם בבית, ומקנהו טפל לביתו, אי"כ מדוע יעקב אבינו קרא למקום "סוכות", על שם מקום המקנה?

יעקב אבינו קבע את מושבו בסוכות, לאחר שנפרד מעשיו אחיו. עשיו בא לקראת יעקב עם חרב שלופה וארבע מאות איש עמו. יעקב אבינו התכונן למפגש, הוא התפלל לה: ”הַצִּילֵנִי נָא מִיַּד אָחִי מִיַּד עֵשָׂו, שֶׁלַח לוֹ דּוֹרוּן וְהִתְכַוֵּן לַמִּלְחָמָה. כְּאִשֶׁר עָשִׂיו הֲגִיעַ יַעֲקֹב אַבִּינוּ וּבְנֵי בֵיתוֹ הִתְנַהְּגוּ כְּלָפוּי כְּבַבְדּוֹ וּבַחֲבִיבּוּת, כּוֹלֵם הִשְׁתַּחֲוּוּ לוֹ, וַיַּעֲקֹב אַבִּינוּ הֲצִיג לוֹ אֶת מַשְׁפַּחְתּוֹ. לֵאחַר הַנְּשִׁיקוֹת, הַחֲבִיבוּקִים, הַבְּכִי וְהַדְּמְעוֹת, עָשִׂיו רֹצֵה אֶת קְרִבְתּוֹ וְאוֹמֵר: ”נֶסְעָה וְנִלְקָה וְאַלְקָה לְנַגְדְּךָ. יַעֲקֹב אַבִּינוּ דּוּחָה אֶת הַהַצָּעָה וְטוֹעַן: ”כִּי הַיְלָדִים נָפְיִים וְהַצֹּאן נְהַבְּךָ עָלוֹת עָלַי וְכוּ”, וְכַל זָאת כְּדֵי לְהִפְרֵד מֵעֲשִׂיו וּלְשַׁמּוֹר מַמְנוּ מִרַחֵק.

חז"ל מגלים לנו במדרש , שבאותו מפגש, עשיו הציע ליעקב שותפות בעולם הזה. כלומר, עשיו ביקש לבטל את החלוקה שחלקו בעודם ברחם אמו. שעשיו ביקש את העולם הזה ויעקב את העולם הבא. יעקב אבינו השיב לו בסירוב. עשיו הזהיר את יעקב מהקנאה והשנאה שתרדוף אותו, ויעקב השיב: ”אַנְיָ אֲתִנְקְּלָהּ לְאִטֵּי”, שְׁלֵא יֵרָאָה לַעַמִּים שִׁישׁ לוֹ מִטּוֹב הָעוֹלָם הַזֶּה כְּדֵי שְׁלֵא לְעוֹרֵד אֶת הַקְּנָאָה וְאֶת הַשְּׂנָאָה.

יעקב אבינו מחליט וקובע לדורות לווּתר על השלטון בעולם הזה, ומסכים לחיות בצער כדי לשמור מרחק מעשיו ולהגיע את היעד האמיתי; אל העולם הבא. על כך נאמר: ”וַיַּעֲקֹב נָסַע סָפְרָתָה, וַיְגַן לוֹ בַּיַּת, וַיִּלְמְקְנֶהוּ עֶשֶׂה סָפְתָה” - הוא בונה "בית" שישמור אותו ואת בניו מעשיו הרשע ומהשפעתו, ובתרגום יונתן בן עוזיאל: ”וּזְבָנָא לִיהַ בַּיּוֹן מִדְּקַדְשֵׁיאַ”, יַעֲקֹב אַבִּינוּ בְּנֵה בֵית רּוּחִנַי, יְשִׁיבָה, שְׂוֵהוּ הַבַּיִת אֲשֶׁר מְסוּגָל לְגוֹנֵן מֵהִיצֵר הָרַע, מֵהַשְּׁפַעַת הַסְּבִיבָה וּמְמוּשְׁגֵי הָעוֹלָם הַזֶּה (כְּמוֹ שְׂאוּמְרִים מִשְׁנִיחִים בִּישִׁבוּת, שֶׁהִשִּׁיבָה בְּדוֹרוֹנוּ הִיא "יִתִּיבַת נַח" אֲשֶׁר מְגִינָה עֲלֵינוּ מִמְבּוֹל הַשְּׁפָעוֹת הָרַחוּב). אַמְנֵם צְרִיךְ לַעֲסוֹק גַּם בְּנֵינֵינוּ הָעוֹלָם הַזֶּה כְּדֵי לְהַתְקִיִּים, אוֹלָם בַּכֶּךָ "אַתְנַהֲלָה לְאִטֵּי”, וְעַל כֵּן "לְמַקְנֶהוּ עֲשֵׂה סוּכוֹת”, וכְּפִירוֹשׁ הַמִּלְבְּרִים: "לְעַצְמוֹ עֲשֵׂה בֵית קְבוּעַ, שִׁישֵׁב שֶׁם וַיַּעֲבֵד אֶת הַ, אֲבַל לְמַקְנֶהוּ וּלְקִיּוּנוֹ עֲשֵׂה רַק סוּכוֹת עֲרַאי. כִּי הָעֵסֵק בַּמְקָנָה וְקִיּוּן הִיא אֲצִלוֹ טַפַּל וְאַרְעִי, כְּסוּכָה שֶׁהִיא דִירַת אֲרַעִי”.

לעולם הזה יעקב אבינו קרא "סוכות", כדי להדגיש שהעולם הזה הוא ארעי, ועיקר מגמתו הוא העולם הבא.

לאור הדברים, מתבאר הקשר בין חג הסוכות לבין יחס עם ישראל לאומות העולם, מצד אחד מקריבים קרבנות כנגד שבעים אומות העולם, כשם שיעקב אבינו שלח לעשיו דורון, והגיע עמו לשלום עד כדי "וַיִּרְצַץ עֵשָׂו לְקַרְנָתּוֹ וַיַּחֲבֹקְהוּ, וַיְפַלַּע עַל צֹן אֹהֶן, וַיֵּשֶׁקְהוּ וַיִּבְכּוּ".
אולם מאידך בסוכות, ב"צ' אַ דְּמַהִימֻנוּתָא", לא מכניסים גוי לסוכה, כתזכורת למקום "סוכות" והוראתו שיש להמנע מחברת עשיו, כיון שהילדים רכים, וסכנת ההתבוללות בחברת העמים גדולה.
הסוכה שהיא דירת ארעי, גם מזכירה לנו שהעולם הזה הוא ארעי, ואין לנו לשים את עיקר מוגמתנו בעולם הזה, ששייך לגויים, אלא לעולם הבא.
בעולם הזה עלינו להסתפק במועט ולקחת ממנו רק מה שצריך לנו כדי שנוכל לעבוד את ה': הגויים שייכים לעולם הזה, אינם מסוגלים להסתפק במועט ולכן גם אינם מסוגלים לקיים את מצות הסוכה, הקב"ה מראה להם שכמו שאין להם שייכות למצות סוכה, כך אין להם שייכות גם לשאר המצוות שהן רוחניות ושייכות לעם ישראל.

שיחת מוסר שנאמרה בהיכל ישיבת "חכמה ומוסר" ע"י מורנו ראש הישיבה והכולל.

שיחה נאמרה בהקשר לספר "שערי תשובה".

השיחה נאמרה בהקשר לספר "שערי תשובה".
שער ג פרק: כח

אני יודע שעמי הארץ יקחו ת"ח

ששכח תלמודו כמו החבר שלהם, הם

צוחקים איתו... הוא גמר אצלם.

בשבת בספר 'אור החיים הקדוש'

שאומר, שהקב"ה הכניע את הבריאה

לתורה ולעמלי התורה. הכניעה דוקא

לעמלים. מספרים הרבה על כך שעמל

התורה הגן הרבה במשך הדורות. כתוב

'אם בחוקותי תלכו', ורשי"י מפרש:

שתהיו עמלים בתורה!

אני יודע שעמי הארץ יקחו ת"ח ששכח תלמודו כמו החבר שלהם, הם צוחקים איתו... הוא גמר אצלם. ראינו בשבת בספר 'אור החיים הקדוש' שאומר, שהקב"ה הכניע את הבריאה לתורה ולעמלי התורה. הכניעה דוקא לעמלים. מספרים הרבה על כך שעמל התורה הגן הרבה במשך הדורות. כתוב 'אם בחוקותי תלכו', ורשי"י מפרש: שתהיו עמלים בתורה!

עמל התורה הוא דבר גדול מאוד

מצד עצמו, חוץ מהתוצאה של עמל

התורה. לעתיד לבוא זה עניין של עמל.

שייך שבעולם הזה יהיו כאלה שידעו

הרבה תורה, ולעתיד לבוא ההשגות

שלהם יהיו קטנות מאוד, ומאידיך, יהיו

כאלה שאין להם הרבה תורה אבל הם

עמלו הרבה, ולעתיד לבוא ההשגה

שלהם תהיה נפלאה, זאת אומרת,

ששייך שהעולם שם יהיה הפוך...

אדם בעל כשרון, מבחינת הכשרון

שלו הוא שולט על הענינים מהר, ואיך

שלא יהיה הוא מוצא את עצמו מעבר

לאחרים בקלות, אבל הוא לא מיצה את

הכשרון שלו לפי מהותו, הוא מיצה רק

בהשוואה לאחרים, אם הוא היה עמל

כמו שאר חבריו, סביר להניח שעיי

הכשרון שלו הוא היה מגיע להרבה יותר

הישגים.

פרוש: אל תגזל דל בעבור שהוא דל

בס"ד	מצא את המסתתר	
לפרשת	סוכות	
ללא פרסים		
מצא 18 מילים בלבד בתפזורת. במאוזן, במאונך ובאלכסון.	מצא מימרה מסתרת .	
ח	ח	ח
כ	ו	ת
ד	ל	ל
ה	צ	ו
ב	מ	ו
ת	ד	ב
פ	ל	פ
ח	ר	ח
ג	ב	ש
מ	ת	מ
י	כ	י
מ	ל	ל
ל	ת	י
ו	ל	ח
ע	פ	ו
ח	ו	ל
ת	ל	פ
פ	ח	ו
ו	ב	ס
א	נ	ח

בדיקת ארבעת המינים בחדר קבלת קהל ע"י הרה"ג אברהם טוויל הכהן שליט"א ראש הישיבה והכולל. שנונת בנה ביתך רחוב התאנה 2.

בשעות:

* **יום שישי מ"א בתשרי:** 14.00 - 13.00.

* **יום ראשון מ"ג תשרי:** 15.00 - 14.00.

ומהשעה: 20.00 - 19.00.

* **יום שני י"ד בתשרי:** 15.00 - 14.00.

<p>* בקשה מהציבור הקדוש, בערב החג וא לא להגיע מעבר לשעה הנ"ל.</p>

במצאה

רבינו הנאבא סאלי צ"ל.

מר טוהר הי"ו מחיפה היה נשוי שנים רבות, ולא זכה להפקד בבנים. הזכירו אביו, מוכר ספרים ידוע בעיר, לפני **רבינו הנאבא סאלי** צ"ל. ברכו רבינו.
केבור חודשים מספר סח האב בכאב, שתפילתו של רבינו עשתה מחצה, וכלתו הפילה את עוברה.

ביקש רבינו ממשמשו בקודש שיביא לו את טליתו. הטלית הובאה.

ביקש רבינו מכל הנוכחים, כי יענו "ברוך הוא וברוך שמו" ו"אמן" על ברכתו ברך על הטלית, וכל הנוכחים ענו בכוונה רבה.

לאחר מכן נשק רבינו לציציות, ביקש מהנוכחים לנשקן ואמר: "עתה, אל תדאג הפעם, בזכות עניית "ברוך הוא וברוך שמו" ו"אמן" בכוונה, ובזכות חיבוב המצוה תלד כלתך לחיים טובים ולשלום".

בדור שעבר חי בקרבינו גאון וקדוש, עמוד אש של תורה ויראה צרופה, **מן הגרי"ז מבריסק צ"ל**. עמקותו היתה מבהילה, נביעת חידושיו שופעת. בנו, הגאון רבי יוסף דוב צ"ל סיפר, שלא היתה שורה בש"ס בה לא היה לאביו דבר חידוש, הארה והערה.

ובראש השנה, ביום הדין, היה יושב ואומר תהילים, חשבו: ודאי! ביום הדין יש לבקש רחמים, ורחמים מבקשים בשפיכת הלב במזמורי תהלים:

הבהיר: "לא ולא! אני אומר מזמורי תהילים, כלימוד תורה! שהרי מכתבי הקודש הם, ומקיימים באמירתם מצות תלמוד תורה!" תמהו: "אם ללימוד תורה - מדוע לא גמרא?"

והסביר: "כשלומדים גמרא, מתעוררת קושיא. וזה עדיין בגדר לימוד תורה. וחושיבים בעניין, וזה בגדר תלמוד תורה. ונזכרים שאולי התשובה טמונה בדברי התוספות במסכת פלונית, והולכים לארון ליטול את המסכת - ובראש השנה, חבל על רגע ההליכה לארון!..."

ואם הוא פחד בראש השנה, וניצל כל רגע ללימוד, להטיל יותר ויותר זכויות על הכף הימנית - אנן, על אחת כמה וכמה!

הלכות: עשרת ימי תשובה.

תלויים ועומדים בעשרת ימי תשובה יפשפש במעשיו לשוב בתשובה שלימה ממעשיו הרעים, ולהרבות במצוות וצדקות ומעשים טובים. שבימים אלו מאזני המשפט ביד ה', ובינוניים תלויים ועומדים, זכו נחתמים לחיים, לא זכו נחתמים למיתה. לכן לכו ונשובה אל ה' בטרם יחשכו כוכבי נֶשְׁפְּנו [נשף, לשון ערב, דהיינו בטרם שיערוב יומו של האדם, ויתבקש בבית דין של מעלה]. ואף על פי שהתשובה והצעקה יפים הם תמיד, בימים אלו יפים הם ביותר ומתקבלים מיד. כמו שדרשו חז"ל על הפסוק, 'דרשו ה' **בהמצאו** קראוהו בהיותו קרוב', אלו עשרה ימים שבין ראש השנה ליום הכיפורים.

הנהגות טובות בימים אלו
כתב מרן בשלחן ערוך (סימן תרג), שזוהר האדם בימים אלו של עשרת ימי תשובה, גם בדברים שאינו רגיל להזהר בהם במשך השנה. ובאור רבותינו, כי אף על פי שמקבל האדם על עצמו חומרות והנהגות טובות רק לימים אלו, ואחר יום הכיפורים חושב הוא לחזור להנהגותיו הרגילות, מכל מקום עצם זה שהצלח לשנות את עצמו מהרגליו ומדרכיו הקבועים אפילו לתקופה קצרה, יש סיכוי שדבר זה ישפיע עליו גם להבא, וימשיך כך להתעלות ולהתקרב יותר ויותר לבורא עולם. ובדאי שעל אחת כמה וכמה צריכים אנו להתחזק בדברים שהם מעיקר הדין, אך שאור שבעיסה [יצר הרע] מעכב אותנו שלא להקפיד לתת לב עליהם לקיימם. ונכתבו מספר דוגמאות, אשר לצערנו חסרה בהם המודעות אצל חלק מהאנשים.

בשר חלק
המושג בשר 'חלק', נוצר לפני כמאה וחמישים שנה, ומעשה שהיה כך היה: האוכלוסיה בירושלים היתה מונה בני ספרד בלבד, וזאת מחמת מושל ישמעאלי רשע שלא האמין בבני אשכנז כיהודים כיון שבאו מארצות הנצרות, ועל כן היה מטיל עליהם מיסים כבדים והיו הולכים להתגורר בעיקר בערי חברון וצפת. לאחר שמת מושל רשע זה, נתמנה מושל אחר ליברלי שקיבל כי האשכנזים הינם יהודים ממש, ואז נהרו רבים לעיר הקודש ירושלים ופתחו משחטות. מפאת חילוקי הדעות בגדרי בהמה טרפה בין מרן השלחן ערוך שהספרדים קבלו הוראתויו, ובין הרמ"א שהאשכנזים קבלו הוראותיו, גרם הדבר לבלבולים, כי יש בהמות שמרן מטריף ולרמ"א הם כשרים. אי לכך תיקן הראשון לציין דאז הגאון רבי יעקב שאול אלישר צ"ל, שעל הבשר הכשר לדעת מרן יכתבו 'חלק', ועל הבשר הכשר לרמ"א יכתבו 'כשר', והזהירו כי הספרדים לא יקנו אלא מה'חלק' בלבד, כי הכשר' הוא טרף לדעת מרן, ותקנה זו קיימת עד היום. אמנם במשך השנים טעו מהספרדים והחלו לקנות בשר 'כשר'. אשר על כן, יש ליידיע את בני ספרד כי גם היום קיים הבדל זה בין 'כשר' לחלק, ואין להקל ראש ולקנות בשר 'כשר', כי הוא 'טרף' לספרדים. ואדרבה זה הזמן להתחזק בימים אלו ולהתחיל לקנות בשר 'חלק' ולא 'כשר', ובעזרת ה' ימשיך כך בכל השנה. וברוך ה' כיום רבים מבני אשכנז מקפידים שלא לאכול אלא 'חלק', כי מי יעיז להכניס לפיו בשר הטרף לדעת מרן.

תפילה בציבור
ענין נוסף שלצערנו הרב, יש חוסר מודעות בחשיבותו, הוא ענין 'התפלה בציבור'. וכבר דרשו חז"ל (ברכות ח עמוד א) על הפסוק: "ואני תפילתי לך ה' עת רצון", אימתי הוא עת רצון? בשעה שהציבור מתפללים. שאין הקב"ה מואס בתפלתם של רבים, שנאמר 'הן אל כביר ולא ימאס'. ואמר הקב"ה כל העוסק בתורה, ובגמילות חסדים, "ומתפלל עם הציבור", מעלה אני עליו כאילו פדה אותי ואת בני מבין אומות העולם. ועוד אמרו (תענית ח עמוד א): אמר רבי אמי אין תפלתו של אדם נשמעת אלא אם כן משים נפשו בכפו [שמתפלל בכוונת הלב], שנאמר (איכה ג מא) נִשְׂאָ לְבַבְךָוּ אֵל פִּי, אֵל גְּבֹל עַל בֶּשֶׁמַיִם. ואמנם יש פסוק אחר שאומר (תהילים עח לו) וַיִּשְׁתַּוְּהוּ בְּפִיקָם וּבְלוֹשְׁנָם וַיָּזְבוּ לוֹ, וַיִּבְּלְם לֹא יִכְּחוּ עִמּוֹ וַלֹא יִקְּמָנוּ בִבְרִיתוֹ. ואעפ"כ כתוב שם, וְהוּא כְּרוֹם וְקֹפֵר, עוֹן, מַשְׁמַע שֶׂאֵף עַל פִּי שׂוֹאֵינָם מְכוּוּנִים כֹּל כֵּךְ וּלְיָבַם עַל עֵימָם. בכל זאת הקב"ה מקבל את תפלתם ומוחל להם, והיאך יתכן? אומרת הגמרא שהדבר תלוי: אם התפלה היא בצבור, אזי אפילו שאינם מכוונים כל כך, הקב"ה מכפר להם. אבל אם התפלה היא ביחיד, אין התפלה נשמעת...

ההמשך יובא בעוד כשבועיים אי"ה.